

Løsningsforslag ifht. problemerne med Forældreansvarsloven og lovens administration:

Tre forslag, som jeg mener, samlet kunne løse de nuværende problemer med loven og dens administration:

- 1) Udvidelse af begrebet "barnets tarv"
- 2) Udvidelse af begrebet "samværs/samarbejdschikane"
- 3) Ansvar og handlemuligheder flyttes væk fra statsforvaltningerne og over på kommunerne.

Første forslag: Udvidelse af begrebet "barnets tarv"

- 1) Barnets tarv omdefineres, så den i højere grad følger menneskerettighedskonventionen og børnekonventionen. Samtidig er nedenstående forslag sund fornuft, som alle ansvarlige forældre burde kunne blive enige om:

Lige nu står der i loven, at barnets tarv er to forældre – sammenbindingen med de to genetiske forældre går altså ifølge lovgivningen forud for sund fornuft og almindelig viden om, hvad der er godt for børn!

I stedet kunne der stå: Barnets tarv er personlig sikkerhed (Menneskerettighedserklæringen artikel 3), tryghed, stabilitet, omsorg (Tryghed, stabilitet og omsorg er skrevet ind i "Barnets reform" som et normalt behov for børn) og beskyttelse mod alle former for fysisk eller psykisk vold, skade eller misbrug, vanrøgt eller forsømmelig behandling, mishandling eller udnyttelse, herunder seksuelt misbrug (listen stammer fra børnekonventionen artikel 19 stk. 1). Skilsmissebørn har krav på samme muligheder for personlig udvikling, udfoldelse og sundhed som deres jævnaldrende (Skrevet ind i "Barnets reform" om anbragte børns rettigheder – dette burde også gælde skilsmissebørn). Så vidt det er muligt ud fra barnets tarv, har barnet ret til at kende og blive passet af begge sine forældre.

Jeg henviser til Retsudvalgets betænkning af 14. maj 2009 om muligheden for, at et barn – eventuelt imod forældrenes vilje – kan tvangsbortadopteres ved fødslen. Der er altså et tidligere eksempel på, at de politiske partier har været enige om, at barnets tarv ikke altid er en biologisk far og mor

Jeg beder om, at partierne står ved deres definition af barnets tarv og sikrer, at den samme definition gælder skilsmissebørn. Jeg har understreget - fra jeres egne argumenter - med fed skrift, hvad jeg mener bør implementeres under "barnets tarv" – også i Forældreansvarsloven!

Retsudvalget betænkning af 14. maj 2009:

Venstre og Det Konservative Folkeparti vil gerne rette fokus mod børns opvækst. Alle børn har ret til et helt og fuldt liv og til at vokse op i trygge og kærlige rammer. Men for nogle går det desværre modsat. Vi har alt for mange gange oplevet, hvordan små børn bliver kastebolde i et ulykkeligt spil, hvor de biologiske forældres rettigheder står langt over barnets tarv. I stedet for en barndom med ro og stabilitet bliver det et liv fuld af svingdøre. Ind og ud hos mor og far. Ind og ud af døgninstitutioner. Ind og ud hos plejefamilier, som må stå til rådighed for de biologiske forældres forgodtbefindende med samvær og udeblivelse fra samvær. En omtumlet tilværelse, der skaber uro og utryghed i barnelivet, og som trækker lange dybe spor ind i voksenlivet.

Dansk Folkeparti bemærker følgende:

Dansk Folkeparti vil gerne sikre, at børn får en god start på livet. Men hvad er det, børn søger? Det lille barn søger kærlighed, ømhed og kontakt. Det er basale ting, der lægger grundlaget og fundamentet for resten af livet. Vil det sige, at det er muligt for alle uanset økonomi, uddannelse og socialstatus at give sit barn et godt fundament? Nogle forældre har desværre ikke overskud til at give deres barn den fornødne kærlighed og omsorg. Derfor er det

vigtigt, at vi støtter op, hjælper og fjerner barnet, hvis det er det, der skal til for at sikre barnets udvikling. En sådan foranstaltning er udelukkende for at hjælpe barnet og familien. Dansk Folkeparti mener, at adoption uden samtykke sikrer, at alle børn har mulighed for et helt liv lige fra fødslen.

Af et *mindretal* (S, SF og RV), tiltrådt af et *mindretal* (EL):

1) I den under *nr. 6* foreslåede ændring af § 9, indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Til brug for en vurdering af, om forældrene varigt vil være ude af stand til at varetage omsorgen for et barn, skal der indhentes erklæring fra mindst to fagpersoner.«
[Vurdering af forældrenes forhold]

Der var altså et bredt flertal for, at såfremt beslutningen er baseret på en solid, faglig vurdering, kan man fratage barnet retten til sine to forældre og tvangs-bortadoptere barnet forebyggende.

Det ville være ønskeligt, om den samme retssikkerhed for både barnet og forældrene gjorde sig gældende for skilsmissebørn, hvor påstande om vold, omsorgssvigt, misbrug, seksuelt afvigende adfærd og personlighedsforstyrrelser kun undersøges overfladisk og barnets kontakt med forældrene prioriteres langt ud over almindelig sund fornuft.

Normale forældre finder selv ud af tingene. Det bør derfor altid vække bekymring for parternes forældreevne, når skilsmisseforældre går i retten! Der er som regel en god grund.

Andet forslag: Udvidelse af begrebet "samværs/samarbejdschikane"

- 2) Paragraffen om samværschikane omdefineres, så den giver et realistisk billede af forældrenes situation og ikke tilgodeser voldsmanden og diskriminerer beskyttende forældres reaktioner på voldsmandens overgreb og stalking.

Samværschikane får simpelthen en mere bred definition, så samværs/samarbejdschikane defineres i lighed med definitionen på stalking som ifølge Dansk Antistalkings hjemmeside er:

”En konstellation af adfærd og hændelser der påføres et andet menneske, og som af ofret opleves som gentagen påtrængende og uønsket kontakt og kommunikation. (Mullen, Páthe, Purcell & Stuart, 1999: Study of Stalkers)

Karakteriseres som en særlig type af adfærd og aktiviteter der af den enkelte opleves som uønsket, gentaget og vedvarende, som er forstyrrende og skræmmende for ofret.

Stalking kan indbefatte mange forskellige adfærdsformer. Adskilt kan hver enkelt handling eller aktivitet i mange tilfælde synes uskyldig og harmløs, - men set i en sammenhæng, og set i forhold til stalker/offer relationens historie, kan aktiviteterne opleves frygtskabende indtrængende og forstyrrende på et andet menneskes liv.”

På nuværende tidspunkt fungerer loven sådan, at den ene forælder kan køre den anden forælder psykisk langt ud med alle mulige former for forfølgelse, inklusive myndighedschikane i form af gentagne grundløse underretninger, konstante sagsanlæg og voldsomme falske anklager samt optøjer omkring barnets samvær, følge efter den anden forælder, tilbageholde barnet, ringe fuld op til den anden forælder kl. 5 om morgenen med trusler om selvmord, nægte at være fleksibel

omkring samvær, lægge ferie oven i den anden forælders ferie, punktere den anden forælders bil, ødelægge barnets tøj under samvær osv. uden at det får konsekvenser for samværet med barnet.

Samværs/samarbejdschikane er i høj grad også, at den ene forælder bevidst krænker barnet fysisk eller med omsorgssvigt eller psykisk vold (herunder manipulation) for at så bekymring hos den anden forælder – i håb om at kunne starte bopælssag op på, at den bekymrede forælder tilbageholder barnet uden at kunne løfte bevisbyrden.

Begrundede påstande om samværschikane bør altid overføres til højkonfliktsporet, og begge forældre bør undersøges nærmere, så især misbrug og personlighedsforstyrrelser kan afdækkes og diagnosticeres med det samme for barnets og den beskyttende forælders skyld. Ingen normale forældre er så ligeglade med barnets tarv, at de går i retten og beskylder hinanden for samværschikane. Der ligger altid årsager bag beskyldningerne, som bør afdækkes hurtigst muligt af hensyn til barnet. Det er ikke nok at opfordre forældrene til sammen at kigge fremad, hvis ikke man har fundet ud af, om der ligger misbrug, vold, hævnthørst, personlighedsforstyrrelser eller uoverstigelige kulturelle eller personlighedsmæssige forskelle bag det høje konfliktniveau.

Tredje forslag: Ansvar og handlemuligheder flyttes væk fra Statsforvaltningerne og over til kommunerne

- 3) Kommunerne har pligt til at sørge for, at servicelovens regler om udsatte børn og unge overholdes. Jeg foreslår, dels af menneskelige og dels af økonomiske og tidsmæssige hensyn, at alene bopælstransportafgørelser overlades til domstolene. Og at bopælskommunen får mulighed for, ikke blot at føre tilsyn med forholdene i både bopæls- og samværshjemmet, men også får overdraget retten til at træffe afgørelser om samvær og transport i stedet for Statsforvaltningen.

Kommunens ansvar for barnet og mulighed for kontinuerlig kontakt med familien og med barnets skole eller institution og andre vigtige personer i barnets liv, bør medføre at kommunen får fuld handlemulighed over for de børn, der er bosiddende i kommunen. Også skilsmissebørnene. Risikoen for at eventuelle dårlige eller fejlagtige afgørelser bliver rettet i tide, og at der er realisme i afgørelserne og blik for barnets tarv, er langt større, hvis afgørelserne flyttes geografisk tættere på barnet. Og kommunen har, i modsætning til Statsforvaltningen, ikke bare en kortvarig kontakt med barnet, men det løbende ansvar for barnets trivsel.

Det virker ulogisk, at kommunen har handlemulighed over for anbragte børn og børn bosiddende i kommunen, men ikke over for skilsmissebørn på samvær.

Konsekvensen af at overdrage ansvaret for skilsmissebørnene fra statsforvaltningerne til kommunerne kunne tænkes at være:

- a) Mere kvalitet i de børnesagkyndige undersøgelser. Det er kommunen, der har både den menneskelige kontakt og den økonomiske byrde, hvis barnet mistrives. Kommunen har derfor i højere grad en statsforvaltningen en langsigtet menneskelig og økonomisk interesse i at få undersøgt sagerne til bunds.

- b) Bedre overblik i samværsagerne: Kommunen må antages at have overblik og at ligge inde med alle relevante papirer i sagen. Der kan være stor forskel på det billede, kommunen har af barnets dagligdag og det skønmaleri, som en manipulerende skilsmiseforælder med en god advokat, får tegnet i Statsforvaltningen.
- c) Mulighed for – og pligt til - også at undersøge samværsforælders forhold.
- d) Større fleksibilitet ifht. barnets behov for løbende justeringer af samværet og forældrenes behov for en hurtig løsning af småkonflikter (f.eks. omkring ferier, familiebegivenheder og højtider).
- e) Større råderum for sagsbehandlerne – og dermed bedre arbejdsforhold og mere arbejdsglæde ved at kunne følge en sag helt til dørs.
- f) Store økonomiske besparelser ved at sagen følges løbende af det samme sagsbehandler-team og ved at alle forældreevneundersøgelser og børnesagkyndige undersøgelser samkøres af samme instans. På nuværende tidspunkt kan Statsforvaltningen, kommunen og PPR i princippet køre undersøgelser på samme tid ved tre forskellige psykologer, som ikke kommunikerer indbyrdes.
- g) Flere penge til kommunerne, som kunne få tildelt midlerne fra Statsforvaltningerne og de børnesagkyndige og bruge dem til flere og bedre uddannede sagsbehandlere og mere generelle tiltag til gavn for børnene.
- h) Mere motiverede sagsbehandlere i de konfliktfyldte sager, hvor der er små børneliv på spil: Socialrådgivere har selv valgt deres arbejde og ønsket at arbejde med udsatte børn og unge i kommunalt regi.
Nedenstående kan jeg ikke dokumentere, da det kun er baseret på sladder blandt kolleger og tidligere ansatte i Statsforvaltningerne. Men jeg synes alligevel, det skal med, da jeg tror, der er noget om snakken:
Mange af juristerne i Statsforvaltningen er nyuddannede, og jobbet er et springbræt til mere spændende og prestigefyldt arbejde. De, som bliver i stillingerne, har ofte søgt videre, uden at det er lykkedes for dem.
Psykologer omkring mig siger, at børnesagkyndige undersøgelser er upopulære, og mange psykologer stopper hurtigt igen, fordi det er hårdt at stå i spændingsfeltet mellem to forældre, hvor der er et barn i klemme. De psykologer, som er kendt for at være dygtige og har nok at lave i deres praksis, har som regel svært ved at holde trit med tilstrømningen af klienter og har hverken tid eller lyst til at lave børnesagkyndige undersøgelser.
- i) Undgåelse af interessekonflikter (eksempel: statsforvaltningen prioriterer barnets ret til to forældre, mens kommunen ser et barn i mistrivsel og ønsker at skabe ro om barnet) og undgåelse af tidsmæssigt og økonomisk ressourcespild, når systemerne kører kamp mod hinanden.
- j) Samme klageorgan: De forældre og socialrådgivere, jeg kender, har gode erfaringer med Ankestyrelsens behandling af klagesager.

Indvendinger mod forslaget om at nedlægge Statsforvaltningernes og familiestyrelsens funktioner på samværsområdet:

1. Indvending: Vi kan da ikke bare flytte ansvaret fra Statsforvaltningerne og Familiestyrelsen. De har mange års erfaring og kompetence inden for området:

Svar på indvending 1:

Det virker for os, som har prøvet at klage til Statsforvaltningerne og Familiestyrelsen, som om Familiestyrelsen mest er til for et syns skyld, idet Familiestyrelsen stort set altid beder Statsforvaltningens sagsbehandler om at evaluere sig selv. Hvis ikke sagsbehandleren erkender at have begået fejl, stadfæster Familiestyrelsen efterfølgende samværsafgørelsen, uanset dennes rimelighed. Mange forældre har oplevet, at almindelig sund fornuft bliver tilsidesat i Familiestyrelsen. To eksempler på, hvordan Familiestyrelsen stadfæster:

- A) Familiestyrelsen har stadfæstet en afgørelse fra Statsforvaltningen om, at moderen skal stå for og betale al transport, fordi hun er flyttet. Hun har ingen bil og der er 5 timers transport med offentlige transportmidler over til faderen, som bor 1½ times bilkørsel væk. Faderen har bil, og hans arbejdsplads ligger tæt på moderens bopæl. Moderen tilbyder derfor, at hun kan aflevere barnet til faderen, når han har fri fra arbejde om fredagen og afhente barnet på faderens arbejdsplads, når han skal møde mandag morgen. Familiestyrelsen giver faderen medhold i, at moderen skal stå for al transport, og at barnet skal hentes og afleveres på faderens bopæl. Afgørelsen munder ud i, at moderen må leje en bil to gange om ugen, når hun skal hente og aflevere barnet, og at hun og faderen SKAL KØRE FRA FADERENS ARBEJDSPLADS SAMTIDIG!!! Nogle gange mødes de på arbejdspladsen, hvor moderen har barnet med, men faderen fastholder, at Familiestyrelsen har afgjort, at barnet skal afleveres i faderens hjem! Mor og far kører efter hinanden i bil i 1½ time, hvorefter moderen afleverer barnet på faderens bopæl.
- B) Moderen, som er præst, havde fast konfirmandundervisning i Jylland tirsdag kl. 13.30-15. Statsforvaltningen fastsatte alligevel samvær på Sjælland og pålagde moderen at aflevere barnet tirsdag kl. 14.30 og afhente igen kl. 17. Moderens ønske om at samværet blev henlagt til en anden dag end tirsdag og om at der blev taget hensyn til færgetiderne, så moderen kunne nå hjem til sine to andre små børn, som hun var alene med, blev afvist af Statsforvaltningen. Familiestyrelsen stadfæstede afgørelsen.
- C) Det fremgår af SFI's rapport, at også dømt krænker får uovervåget samvær! Dette burde underkastes en undersøgelse.

Man kunne forestille sig, at kommunerne ikke ville træffe så absurde afgørelser, da de har langt bedre indblik i familiernes forhold. I eksempel B måtte kommunen gå ind og betale en praktikant for at hente og aflevere barnet, for at moderen kunne passe sit arbejde!

Sagerne var sandsynligvis ikke kommet så langt ud, hvis kommunerne i de to ovennævnte

sager, havde været involveret. Kommune A ville have vidst, at faderens arbejdsplads lå tæt på moderens bopæl – det er sværere at forstå for en sagsbehandler i en statsforvaltning 70 km væk fra forældrene. Kommune B ville have haft ansvaret, ikke blot for det barn, konflikten drejede sig om, men også for moderens to særbørn, og ville have sikret, at moderen ikke, pga. samværet, blev forhindret i at passe sit arbejde og hente sine to særbørn i SFO. Man ville nok

også have kigget på det rimelige i, at et spædbarn skulle transporteres helt fra Jylland til Sjælland og retur igen for 2½ times samvær.

Dét var kort sagt Statsforvaltningerne sammen med Familiestyrelsen (som vi godt kan undvære!) versus kommunerne sammen med Ankestyrelsen, som er et rådgivnings- og klageorgan, som både vi forældre og socialrådgiverne har tillid til.

På nuværende tidspunkt bruger kommunerne penge på hjælp og støtte til bopælsforældre og børn for at afhjælpe alle de fejlagtige og urealistiske samværsafgørelser, som kommunerne ikke kan gøre noget ved!

Jeg henviser bl.a. til DR's rundspørge blandt 120 socialrådgivere, hvor 80% oplevede, at Forældreansvarsloven gør børnene til tabere i skilsmisserne.

Jeg henviser også til en familieadvokat, som sarkastisk bandede: "Nu har jeg fire klienter, hvor både barnet og den primære omsorgsperson får massiv psykologhjælp af kommunen for at kunne holde til det samvær, Statsforvaltningen har fastsat!"

2. Indvending: Nu er vi politikere lige, hele vejen rundt, blevet enige om et forlig, hvor Statsforvaltningen og de børnesagkyndige får øgede kompetancer.

Svar på indvending 2:

Jeg vil gerne bede jer overveje forslag 3 om at overdrage kompetencen til kommunerne. Når Statsforvaltningerne og de børnesagkyndige rundhåndet uddeler samvær til forældre, der møder berusede op, beskyldes for psykopati af to eller flere ekskærester og bliver taget i at lyve grotesk i Statsforvaltningen, så er der noget galt.

Det er ikke god skik i erhvervslivet generelt at uddele yderligere ansvar til medarbejdere, der ikke gør deres arbejde godt nok.

Det er unikt, at en myndighed, der skaber så megen menneskelig mistrivsel som Statsforvaltningen, tildeles yderligere ansvar.

Jeg vil gerne opfordre til, at Socialministeriet, når det nye lovforslag - forhåbentlig med ændringsforslag 1 og 2 - er vedtaget, genovervejer alle de mulige fordele, både menneskeligt, tidsmæssigt og økonomisk, ved at ansvaret for skilsmissebørnene med tiden lægges fuldt og helt over til retten og kommunerne.